

PARAULA I VIDA

Un seminarista és un miracle de la gràcia

Prop de la festa de Sant Josep celebrem la Diada del Seminari, i ens acostem, un any més, al que ha estat definit com «el cor de la Diòcesi», el Seminari. Actualment el nostre Seminari diocesà de La Seu d'Urgell està a cavall entre La Seu i Barcelona, on es vinculen amb el Seminari Interdiocesà. A La Seu conviuen els caps de setmana i fan pràctica pastoral, i tots aquests mesos de pandèmia també hi estudien i es formen durant molts més dies que no pas abans. Temps de gràcia i de preparació, que es podria entendre com un particular temps de Natzaret per als futurs sacerdots. Un Natzaret —lloc dels llargs anys de vida amagada de Jesús—, que fou acompanyat per Josep. I un Natzaret en el qual, vivint en comunitat, preguen, estudien, maduren en la fe i en la caritat pastoral perquè un dia no llunyà, el Senyor —a través del ministeri de l'Església— els configuri a Crist, el Bon Pastor, i els envii a servir els germans. El lema d'enguany té a veure amb l'any de Sant Josep convocat pel Papa Francesc: «**Pare i germà com Sant Josep**». Així com el pare custodi de Jesús va tenir-ne cura en la infància, adolescència i joventut, tot el temps de vida oculta a Natzaret, així ara ha de protegir els seminaristes i els ha de fer custodis del misteri de la salvació.

A Espanya tenim 1.066 seminaristes majors, amb un total de 215 nous ingressos i van ser ordenats 126 nous sacerdots el curs passat. Nosaltres a Urgell hem tingut un nou seminarista des del febrer, i en són cinc: Martí, Àlex, Jerrick, Carles i David. Hem de continuar pregant per ells i per les vocacions al ministeri. Però voldria destacar aquesta generosa resposta a Déu de 215 nous se-

minaristes, a pesar de la pandèmia, el confinament, i totes les restriccions culturals i la persecució que vulgüeu. Són un «miracle» de la gràcia de Déu, més poderosa que les nostres febleses i les actituds hostils. Qui escolta la crida de Crist i el clam dels germans, ja no pot restar inactiu. Ha de sortir d'ell mateix, donar-se i començar un seguiment de Crist que el portarà lluny, per camins desconeguts, que faran la seva felicitat i la de tots els qui servirà per amor.

El Seminari és realment un presbiteri en gestació. La presència discreta i atenta de Sant Josep en la comunitat formativa, ensenyant-los a ser «pares i germans» de tots els homes i dones, encoratjarà els nostres esforços per oferir a l'Església i al món els pastors missioners segons el cor de Déu, que tant necessitem.

Certament continua valent la pena ser sacerdot de Jesucrist, i la societat el continua necessitant en tants camps que superen la dimensió purament espiritual i religiosa. Preguem pels seminaristes, pels seus formadors i professors, pel seu procés de maduració. I ajudem el Seminari amb les nostres aportacions i el nostre interès actiu. A Josep i a Maria encomanem el nostre Seminari i els futurs ministres de la nostra Església, perquè els ajudin a ser apòstols ardents amb la caritat del Crist. Que sigui beneït Sant Josep, testimoni del lliurament de Déu a la terra. Que sigui beneït el Pare Etern que el va escollir, el Fill de Déu que tant el va estimar i l'Esperit Sant que el va santificar. Que sigui beneïda la Verge Maria a qui tan unit va estar sempre!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Urgell participa en la trobada d'Animadors de la Fe

El divendres 26 de febrer va tenir lloc la cinquena edició de la Jornada dedicada als Animadors de la Fe dels Esplais Cristians (MCECC), enguany davant la situació de la pandèmia. Una trobada feta en format telemàtic.

Hi van participar més d'una cinquantena de monitors i monitores de diferents esplais de Catalunya que formen part de la Coordinadora. Per part del Bisbat d'Urgell hi van participar a més del Consiliari de la Fundació Esplais Santa Maria de Núria (FEMN), Mn. Joan Pau Esteban, cinc animadors/es, consiliaris i membres de l'Equip de la Fe de la Fundació.

La trobada va comptar amb un moment d'interioritat, de recolliment, d'aprenentatge al voltant de la fe.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Estic enfadat amb Déu i em dol!

Té vint anys llargs, s'apropa a la trentena. És un professional reconegut en el seu sector. Fill d'una família en què s'ha viscut la fe com a església domèstica, compromesa amb la parròquia. Ha seguit les catequesis corresponents i ha participat en grups juvenils eclesials. També voluntariats per ajudar als més pobres. Ha experimentat la presència de Déu en la seva vida i ben a prop. Persona de vivència pacífica i continuada de la fe, sense sotracos destacables. Ha arribat, però, un moment, en què les circumstàncies afectives, alguns entrebancs laborals i el refredament espiritual pel que fa a

la pregària i els sagraments, l'han derivat a qüestionar-se la presència de Déu, l'eficàcia de la pregària... Fins i tot a sentir-se enfadat amb Ell. «Per què aquest estat d'ànim? Fins fa ben poc, he estat força coherent amb la meua fe i amb tu, Senyor! Per què t'has allunyat? Estic enfadat amb Tu i em dol!». Han estat setmanes dures, que ha compartit amb algun company i amb un sacerdot amic.

El dubte i el dol d'aquest xicot, formulats honestament i des de la bona voluntat, afecten un bon nombre de joves —nois i noies— i adults en arribar a determinades situacions de la vida o en veure's immersos en un context social

que ho afavoreix. Són moltes les sol·licitacions exteriors que fan dubtar de l'Amor de Déu i de la seva providència. La superficialitat, el materialisme empobridor que es limita a les meves necessitats, desigs i ambicions. Els múltiples missatges que eludeixen els grans qüestionaments vitals. Pensar més en la nostra voluntat que en la Seua. El debilitament del diàleg amb Déu, empobrint la pregària personal. L'oblit del proïsme que es creua en el nostre camí i ens demana resposta i ajuda. Oblidar que som criatures de Déu, negant la tan necessària dependència d'Ell... «Qui ens separarà de l'amor de Crist?

¿La tribulació, l'angoixa, la persecució, la fam, la nuesa, el perill, l'espasa? [...] Però, de tot això, en sortim plenament vencedors gràcies a aquell qui ens estima» (Rm 8,35.37).

Déu passa i torna a passar per les nostres vides una vegada i una altra. Hem d'obrir-nos a aquesta presència. No podem deixar de sentir-nos criatures d'un Déu que ens estima. «De fet, potser podrien acostar-s'hi a les palpentes i trobar-lo, perquè ell no és lluny de ningú de nosaltres, ja que «en ell vivim, ens movem i som»» (Ac 17,27).

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRA Y VIDA

Un seminarista es un milagro de la gracia

Cerca de la fiesta de San José, celebramos el Día del Seminario, y nos acercamos, un año más, al que se define como «el corazón de la Diócesis», el Seminario. Actualmente nuestro Seminario diocesano de La Seu d'Urgell está a caballo entre La Seu y Barcelona, donde se vinculan al Seminario Interdiocesano. En La Seu conviven los fines de semana y realizan práctica pastoral, y todos estos meses de pandemia también estudian y se forman durante muchos más días que antes. Tiempo de gracia y de preparación, que se podría entender como un particular tiempo de Nazaret para los futuros sacerdotes. Un Nazaret —lugar de los largos años de vida escondida de Jesús—, que fue acompañado por José. Y un Nazaret en el que, viviendo en comunidad, rezan, estudian, maduran en la fe y en la caridad pastoral porque un día no lejano, el Señor —a través del ministerio de la Iglesia— los configure a Cristo, el buen Pastor, y los envíe a servir a sus hermanos. El lema de este año tiene que ver con el año de San José convocado por el Papa Francisco: «Padre y hermano como San José». Así como el padre custodio de Jesús cuidó de él en su infancia, adolescencia y juventud, todo el tiempo de vida oculta en Nazaret, así ahora debe proteger a los seminaristas y los debe hacer custodios del misterio de la salvación.

En España tenemos 1.066 seminaristas mayores, con un total de 215 nuevos ingresos y fueron ordenados 126 nuevos sacerdotes el curso pasado. Nosotros en Urgell hemos tenido un nuevo seminarista desde febrero, y son cinco: Martín, Àlex, Jerrick, Carlos y David. Debemos seguir rezando por ellos y por las vocaciones al ministerio. Pero quisiera destacar esta generosa respuesta a Dios de 215 nuevos seminaristas, a pesar de la pandemia, el confinamiento, y todas las restricciones culturales y las persecuciones que queráis. Son un «milagro» de la gracia de Dios, más poderosa que nuestras debilidades y las actitudes hostiles. Quien escucha la llamada de Cristo y el clamor de los hermanos, ya no puede permanecer inactivo. Tiene que salir de sí mismo, darse y comenzar un seguimiento de Cristo que le llevará lejos, por caminos desconocidos, que harán su felicidad y la de todos los que servirá por amor.

El Seminario es realmente un presbiterio en gestión. La presencia discreta y atenta de San José en la comunidad formativa, enseñándoles a ser «padres y hermanos» de todos los hombres y mujeres, alentará nuestros esfuerzos para ofrecer a la Iglesia y al mundo los pastores misioneros según el corazón de Dios, que tanto necesitamos.

Ciertamente sigue valiendo la pena ser sacerdote de Jesucristo, y la sociedad lo sigue necesitando en tantos campos que superan la dimensión puramente espiritual y religiosa. Oremos por los seminaristas, por sus formadores y profesores, por su proceso de maduración. Y ayudemos al Seminario con nuestras aportaciones y nuestro interés activo. A José y a María encomendemos nuestro Seminario y los futuros ministros de nuestra Iglesia, para que les ayuden a ser apóstoles ardientes con la caridad de Cristo. ¡Bendito sea San José, testigo de la entrega de Dios en la tierra. Bendito sea el Padre Eterno que lo escogió, el Hijo de Dios que tanto lo amó y el Espíritu Santo que lo santificó. Que sea bendita la Virgen María a quien tan unido estuvo siempre!

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

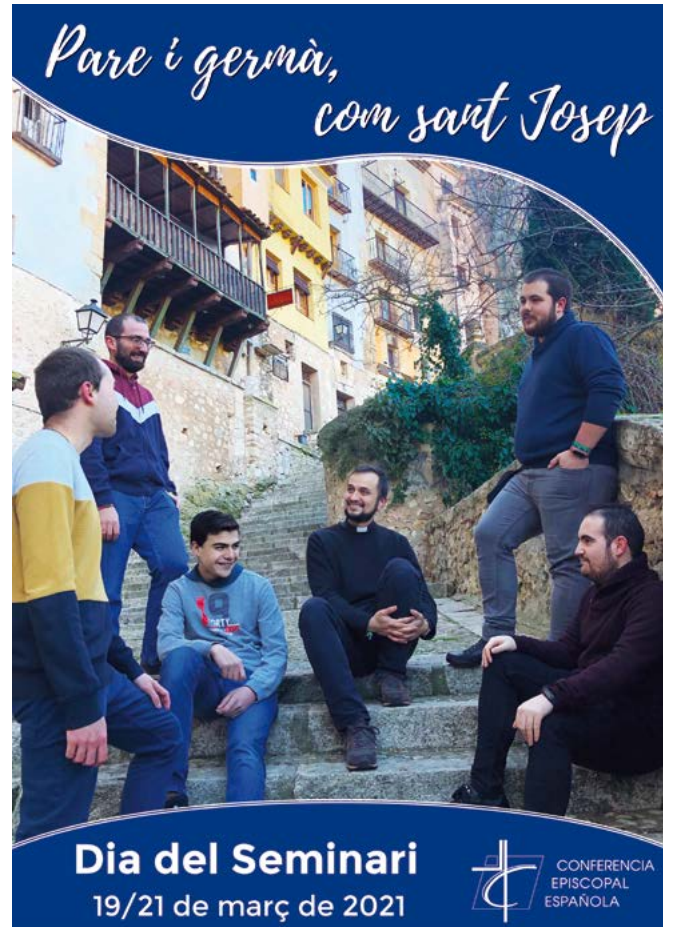
Celebració del Dia del Seminari a la diòcesi

«**P**are i germà com Sant Josep» és el lema de la celebració enguany del Dia del Seminari, que se celebra a Catalunya —comunitat autònoma en la que no és festa el dia 19, Solemnitat de Sant Josep— aquest 21 de març. L'objectiu d'aquesta Jornada és reflectir la figura de Sant Josep en els sacerdots en un any en el que aquest sant té un major protagonisme, després que el Papa Francesc ha declarat aquest, «Any de Sant Josep».

En aquest Any de Sant Josep, convocat pel Papa Francesc, ens fixem en la figura del pare a la terra de Jesús per descobrir amb més profunditat la figura i missió del sacerdot. Sant Josep és un de nosaltres, de la nostra carn i sang i, per tant, germà; i, com a pare de Jesús, és també pare nostre en la fe. Una expressió que defineix molt encertadament la missió de Sant Josep com a pare és la utilitzada per Sant Joan Pau II en la seva coneguda carta encíclica *Redemptoris Custos* (*Custodi del Redemptor*).

La Subcomissió Episcopal de Seminaris de la CEE destaca en la seva reflexió teològica que, sota la cura de Sant Josep, els sacerdots són enviats a tenir cura de la vida de cada persona, amb el cor d'un pare, sabent a més, que cadascun d'ells que l'envolten és a més, el seu germà.

El verb custodiar és definit per la Real Acadèmia Espanyola com «Guardar una mica amb cura i vigilància». Tots tenim algun bé, alguna possessió, que guardem d'aquesta manera, buscant conservar-la en les millors condicions possibles i que no s'extraviï. I aquesta custòdia es fa molt més intensa i delicada quan el que tenim entre mans no és un què sinó un qui: un fill, un familiar dependent, uns pares grans... El que custodia bé sap que una part de la seva vida estarà posada en la recerca del bon estat d'allò que guarda, perquè és significatiu per a ell, i que sempre tindrà un tros del seu cor posat en això o en ells.

Pregària a Sant Josep

Salve, custodi del Redemptor i espòs de la Mare de Déu.
A tu, Déu va confiar al seu Fill, en tu, Maria va dipositar la seva confiança, amb tu, Crist es va forjar com a home.
Oh, benaurat Josep, mostra't pare també a nosaltres i guia'ns en el camí de la vida.
Doneu-nos gràcia, misericòrdia i valentia, i defensa'ns de tot mal. Amén.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

«**Pontifex:** «Déu sent el crit de qui l'invoca. També les nostres peticions vacil·lants, fins i tot les que es queden en el fons del cor. El Pare vol donar-nos el seu Esperit, que anima tota oració i transforma tot. És qüestió de paciència, de suportar l'espera» (9 de desembre).

«**Pontifex:** «Tots estem cridats a contribuir amb determinació perquè es respectin els drets humans fonamentals de cada persona, especialment de les "invisibles": dels molts que tenen gana i set, que estan nus, malalts, són estrangers o estan detinguts (Mt 25,35-36)» (10 de desembre).

«**Pontifex:** «La Mare de Déu va esperar en el silenci la Paraula de salvació de Déu; la va escoltar, la va acollir, la va concebre. En ella, Déu es va fer pròxim. Per això l'Església anomena a Maria "Causa de la nostra alegria"» (13 de desembre).

«**Pontifex:** «Resar és encendre una llum en la nit. L'oració ens desperta de la tebiesa d'una vida horitzontal, eleva la nostra mirada cap dalt, ens sintonitza amb el Senyor, permet que Déu estigui prop de nosaltres; per això, ens deslliura de la solitud i ens dona esperança» (15 de desembre).

Conferència del Dr. Torralba sobre *Fratelli Tutti*

«Un cristià reflexiona: Vers una fraternitat global», és el títol de la conferència que el Dr. Francesc Torralba va oferir el dilluns 1 de març a través del canal de Youtube del Bisbat d'Urgell i que fou seguida en directe per prop d'un centenar de persones i més de tres-centes en les 12 hores següents. L'activitat, de formació permanent per a sacerdots i laics de la diòcesi, fou presidida per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, que feu la salutació inicial i presentà el Dr. Torralba, Director de la Càtedra de Pensament Cristià del Bisbat d'Urgell.

El Dr. Francesc Torralba és l'encarregat de la formació permanent a la Diòcesi i, tradicionalment, ofereix allarg dels arxiprestats unes conferències formatives. A causa de les dificultats de mobilitat establertes per les autoritats es va decidir de fer aquestes xerrades de manera online i obertes a tothom.

La conferència del Dr. Torralba va ser un aprofundiment sobre l'encíclica del Papa Francesc *Fratelli Tutti*. Va explicar que el que proposa el Papa Francesc amb aquesta encíclica és recuperar el concepte de fraternitat i donar-li un nou impuls, superant la filosofia del «descart». El punt de partença del concepte de fraternitat és la mateixa Bíblia, «on és el teu ger-

mà?» i fer-ho de forma accessible a les persones que es mouen en un terreny més laic i agnòstic amb un llenguatge universal que puguin comprendre. El més important, va subratllar el Dr. Torralba, és tractar l'altre com a fràter, tractar-lo com a un germà. I el qui ho fa desenvolupa l'ètica de la cura, que vol dir superar la indiferència, de la qual n'és el màxim exem-

ple la paràbola del «Bon Samarità». Torralba va assenyalar que el que ens uneix és més profund que allò que ens separa, i va fer referència al fet que tots som fills de Déu pel baptisme, i per tant, això ens fa germans.

També va fer referència al canvi d'època que està vivint l'humanitat, i en caure un món i néixer un altre, es provoca un desassossec en les persones, que cal superar a través de l'esperança. Cal formar una nova «gramàtica de l'esperança» que ens permeti superar les pors, les angoixes i les crisis que, per exemple, l'actual pandèmia ens ha generat.

Mons. Vives va cloure l'acte, després de les preguntes que es van poder fer en directe a través del xat i que va contestar Francesc Torralba, i va emplaçar els assistents a la segona d'aquestes xerrades, que es portarà a terme el proper 3 de maig a les 20 h.

La parròquia de Guissona mostra el seu llegat artístic i històric a la capella de Sant Isidre

La parròquia de Guissona va finalitzar l'adaptació de la capella de Sant Isidre, que permetrà mostrar una part del llegat històric i artístic de l'església de Santa Maria, i la presentà als fidels i al públic el passat diumenge 28 de febrer, en un acte d'inauguració que es va poder retransmetre pel canal Instagram de la parròquia i en el que van participar el Director del Museu de Guissona, Sr. David Castellana, i el mecenes de l'exposició que s'hi mostrarà, Sr. Ramon Faus. Per la seva part, l'Alcalde Il·lm. Sr. Jaume Ars, va fer un comunicat públic, en el que posà en relleu la qualitat del projecte.

Aquesta actuació s'emmarca dins d'un projecte més ampli que es portarà a terme entre el Museu de Guissona, la parròquia i el Bisbat d'Urgell amb la finalitat de recuperar i mantenir la totalitat del patrimoni religiós de Guissona que ha arribat als nostres dies.

L'acte d'inauguració es va iniciar a les dotze del migdia, amb la celebració de la Missa Major i, en

acabar, es feu la presentació de l'exposició permanent a càrrec de David Castellana, i després va dir unes paraules el benefactor que ha permès bastir-la i va cloure l'acte el Rector de la parròquia, Mn. Ramon Balagué, que va agrair l'esforç de tots els implicats per a fer possible aquest espai d'exposició i recuperació del patrimoni religiós.

El projecte vol mostrar un recorregut per la història de l'església de Guissona des dels primers indicis documentats fins a l'actualitat, amb plafons explicatius de diversos moments i circumstàncies històriques; amb una presentació del llegat bibliogràfic de la parròquia on s'hi inclou una pintura del Purgatori que ha estat recuperada per la mostra; i, finalment, dues peces del desaparegut *Retaule de les Ànimes* obrat pel taller de Joan Grau durant el segle XVII. Una d'aquestes dues peces es pot veure restaurada —en una acció duta a terme pel museu de Cervera l'any 2018— i l'altra es mostra sense intervenció per tal d'en-

coratjar iniciatives que permetin la seva restauració.

Aquesta actuació a la parròquia de Guissona s'ha dut a terme gràcies al suport econòmic del Sr. Ramon Faus Santaaulària, que ha volgut fer un homenatge també al seu pare. El mateix benefactor va impulsar la recuperació de l'espai Sant Felip Neri durant l'any 2011.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

22. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Dn 13,1-9.15-17.19-30.33-62 (o bé, més breu: 13,41c-62) / Sl 22 / Jo 8, 1-11]. Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, mr. d'origen africà; sant Deogràcies (s. V), bisbe de Cartago; sant Benvingut (Bienvenido, †1282), bisbe; santa Lea (†384), rel. viuda romana.

23. ■ Dimarts [Nm 21,4-9 / Sl 101 / Jo 8,21-30]. *Sant Feliu de Llobregat*:

sant Josep Oriol (1650-1702), prev. de Barcelona. Sant Toribi de Mogrovejo (†1606), bisbe de Lima.

24. ■ Dimecres [Dn 3,14-20.91-92.95 / Sl: Dn 3,52-56 / Jo 8,31-42]. Sant Simó, nen mr.; santa Caterina de Suècia, vg., filla de santa Brígida.

25. □ Dijous [Is 7,10-14;8,10 / Sl 39 / He 10,4-10 / Lc 1,26-38]. Anunciació del Senyor, per l'arcàngel Gabriel

a Maria de Natzaret, anomenada també Encarnació; sant Ireneu, bisbe; sant Humbert, abat; santa Dula, màrtir.

26. ■ Divendres [Jr 20,10-13 / Sl 17 / Jo 10,31-42]. Sant Brauli, bisbe de Saragossa (631-651); santa Màxima, mr.

27. ■ Dissabte [Ez 37,21-28 / Sl: Jr 31,10-13 / Jo 11,45-56]. Sant Ru-

pert (s. VII-VIII), bisbe de Worms, patró de Baviera; sant Alexandre, soldat màrtir; santa Lídia, mare de família, màrtir.

28. ■ Diumenge vinent, Diumenge de Rams (lit. hores: 2a setm.) [Is 50, 4-7 / Sl 21 / Fl 2,6-11 / Mc 14,1-15,47 (o bé, més breu: 15,1-39)]. Sant Sixt III, papa (romà, 432-440); sant Doroteu, abat.

Diumenge V de Quaresma (B)

COMENTARI

«El gra de blat, si mor, dona molt de fruit»

Ja sabem que l'evangeli és ple de paradoxes o de contradiccions segons la manera de pensar del món. Ho diu Jesús: *Si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda sol, però si mor, dona molt de fruit. Els qui estimen la seva pròpia vida la perden; els qui no l'estimen en aquest món, la guarden per a la vida eterna.* Això és el que viu Jesús. Som a punt d'entrar en la Setmana Santa, quan celebrarem la mort de Jesús que és l'inici de la nostra salvació. És el gra de blat que mor però per donar fruit, el fruit de la salvació eterna per a tots els homes i dones del món. Vol dir això que a Jesús no li feia por morir? És evident que sí: *En aquests moments em sento torbat. Què he de dir? Pare, salveu-me d'aquesta hora?* Aquesta és la temptació que tindriem tots nosaltres: demanar a Déu que ens alliberi del sofriment i de la mort. Però què diu Jesús: *No, és per arribar en aquesta hora que jo he vingut. Pare glorifiqueu el vostre nom. Una veu va dir del cel... ja l'he glorificat, però encara el glorificaré.* Aquesta glòria passa per la mort i la resurrecció de Crist. Jesús vol ser fidel al Pare fins i tot al preu de la mort: no estima la seva pròpia vida en aquest món!

Aquesta mort de Jesús inaugura una nova aliança (de la que parla Jeremies): *Posaré la meua llei en el seu interior, l'escriuré en els seus cors. Llavors jo seré el seu Déu, i ells seran el meu poble... tots em coneixeran del més petit al més gran.* Gràcies a la mort de Jesús podem viure com a fills de Déu, ara serem el poble del Senyor. La mort de Crist dona un gran fruit de vida i de salvació. El mateix ens diu la carta als hebreus. Jesús demana *amb grans clams i amb llàgrimes a Déu* que el salvi de la mort. *Déu l'escoltà...* Però el resultat és que *aprengué en els sofriments què és obeir i un cop consagrat sacerdot és font de salvació eterna per a tots els que se li sotmeten.* Crist morint, fent la voluntat de Pare ha aconseguit la nostra salvació eterna. El camí per a la vida és la mort; el camí de la salvació és la creu. També per a nosaltres.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 31,31-34)

Vindran dies, diu l'oracle del Senyor, que pactaré amb el casal d'Israel i amb el casal de Judà una aliança nova. No serà com l'aliança que vaig pactar amb els seus pares el dia que els vaig donar la mà per fer-los sortir del país d'Egipte; aquella aliança, ells la van trencar, tot i que jo era el seu amo, diu l'oracle del Senyor. L'aliança que jo pactaré després d'aquells dies amb el casal d'Israel serà aquesta, diu l'oracle del Senyor: Posaré la meua llei en el seu interior, l'escriuré en els seus cors. Llavors jo seré el seu Déu, i ells seran el meu poble. No caldrà que s'instrueixin l'un a l'altre dient: «Coneixeu qui és el Senyor», perquè tots em coneixeran; del més petit al més gran, diu l'oracle del Senyor, ja que els perdonaré la culpa i no recordaré més el seu pecat.

▶ Salm responsorial (50)

R. *Déu meu, creeu en mi un cor ben pur.*

Compadieu-vos de mi, Déu meu, vós que estimeu tant; / vós que sou tan bo, esborreu les meves faltes; / renteu-me ben bé de les culpes, / purifiqueu-me dels pecats. R.

Déu meu, creeu en mi un cor ben pur, / feu renéixer en mi un esperit ferm. / No em llenceu de la vostra presència, / ni em prengueu el vostre esperit sant. R.

Torneu-me el goig de la vostra salvació, / que em sostingui un esperit magnànim. / Ensenyaré els vostres camins als pecadors, / i tornaran a vós els qui us han abandonat. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 5,7-9)

Germans, Jesús, durant la seva vida mortal, s'adreçà a Déu, que el podia salvar de la mort, pregant-lo i suplicant-lo amb grans clams i amb llàgrimes. Déu l'escoltà per la seva submissió. Així, tot i que era el Fill, aprengué en els sofriments què és obeir, i un cop consagrat sacerdot es convertí en font de salvació eterna per a tots els qui se li sotmeten.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 12,20-33)

En aquell temps, alguns d'entre els grecs que havien pujat a Jerusalem per adorar Déu en ocasió de la festa, anaren a trobar Felip, que era de Bet-Saida de Galilea, i li preguntaven: «Senyor, voldríem veure Jesús.» Felip anà a dir-ho a Andreu i tots dos ho digueren a Jesús. Jesús els respongué: «Ha arribat l'hora que el Fill de l'home serà glorificat. Us ho dic amb tota veritat: si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda sol, però si mor, dona molt de fruit. Els qui estimen la seva pròpia vida la perden; els qui no l'estimen en aquest món, la guarden per a la vida eterna. Si algú es vol fer servidor meu, que em segueixi, i s'estarà on jo m'estic. El Pare honorarà els qui es fan servidors meus. En aquests moments em sento torbat. Què he de dir? Pare, salveu-me d'aquesta hora? No, és per arribar en aquesta hora, que jo he vingut. Pare, glorifiqueu el vostre nom.» Una veu va dir del cel estant: «Ja l'he glorificat, però encara el glorificaré.»

La gent que ho sentí deia que havia estat un tro; d'altres deien que un àngel li havia parlat. Jesús els digué: «No és per mi que s'ha sentit aquesta veu, és per vosaltres. Ara és el moment que aquest món serà condemnat. Ara el sobirà d'aquest món serà expulsat, i jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi.» Deia això indicant com havia de ser la seva mort.

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jer 31,31-34)

Ya llegan días —oráculo del Señor— en que haré con la casa de Israel y la casa de Judá una alianza nueva. No será una alianza como la que hice con sus padres, cuando los tomé de la mano para sacarlos de Egipto, pues quebrantaron mi alianza, aunque yo era su Señor —oráculo del Señor—. Esta será la alianza que haré con ellos después de aquellos días —oráculo del Señor—: Pondré mi ley en su interior y la escribiré en sus corazones; yo seré su Dios y ellos serán mi pueblo. Ya no tendrán que enseñarse unos a otros diciendo: «Conoce al Señor», pues todos me conocerán, desde el más pequeño al mayor —oráculo del Señor—, cuando perdone su culpa y no recuerde ya sus pecados.

▶ Salmo responsorial (50)

R. *Oh, Dios, crea en mí un corazón puro.*

Misericordia, Dios mío, por tu bondad, / por tu inmensa compasión borra mi culpa; / lava del todo mi delicto, / limpia mi pecado. R.

Oh, Dios, crea en mí un corazón puro, / renuévame por dentro con espíritu firme. / No me arrojes lejos de tu rostro, / no me quites tu santo espíritu. R.

Devuélveme la alegría de tu salvación, / afíanzame con espíritu generoso. / Enseñaré a los malvados tus caminos, / los pecadores volverán a ti. R.

▶ Lectura de la carta a los hebreos (Heb 5,7-9)

Cristo, en los días de su vida mortal, a gritos y con lágrimas, presentó oraciones y súplicas al que podía salvarlo de la muerte, siendo escuchado por su piedad filial. Y, aun siendo Hijo, aprendió, sufriendo, a obedecer. Y, llevado a la consumación, se convirtió, para todos los que lo obedecen, en autor de salvación eterna.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 12,20-33)

En aquel tiempo, entre los que habían venido a celebrar la fiesta había algunos griegos; estos, acercándose a Felipe, el de Betsaida de Galilea, le rogaban: «Señor, queremos ver a Jesús». Felipe fue a decírselo a Andrés; y Andrés y Felipe fueron a decírselo a Jesús. Jesús les contestó: «Ha llegado la hora de que sea glorificado el Hijo del hombre. En verdad, en verdad os digo: si el grano de trigo no cae en tierra y muere, queda infecundo; pero si muere, da mucho fruto. El que se ama a sí mismo, se pierde, y el que se aborrece a sí mismo en este mundo, se guardará para la vida eterna. El que quiera servirme, que me siga, y donde esté yo, allí también estará mi servidor; a quien me sirva, el Padre lo honrará. Ahora mi alma está agitada, y ¿qué diré? ¿Padre, líbrame de esta hora? Pero si por esto he venido, para esta hora: Padre, glorifica tu nombre». Entonces vino una voz del cielo: «Lo he glorificado y volveré a glorificarlo.»

La gente que estaba allí y lo oyó, decía que había sido un trueno; otros decían que le había hablado un ángel. Jesús tomó la palabra y dijo: «Esta voz no ha venido por mí, sino por vosotros. Ahora va a ser juzgado el mundo; ahora el príncipe de este mundo va a ser echado fuera. Y cuando yo sea elevado sobre la tierra, atraeré a todos hacia mí». Esto lo decía dando a entender la muerte de que iba a morir.